

P R O L O G

DET VAR DEN tredje morgen, og lugten af tjære og tang var begyndt at klæbe til tøjet. Under bådehusets gulv skvulpede isgrøden stille mod bundpælene og vækkede minder om dage, hvor alt var godt.

Han løftede sin overkrop fra lejet af papiraffald og trak sig så meget fremover, at han kunne skimte sin lillebrors ansigt, der selv i søvnen så forpint og forfrossent ud.

Om lidt ville han vågne og se sig forvildet om. Mærke læderremmene stramme om håndled og liv. Høre raslen fra den kæde, der holdt ham fast. Se snefoget og lyset kæmpe for at trænge ind mellem de tjærede brædder. Og så ville han begynde at bede.

Utallige gange var desperationen sprunget frem i hans brors øjne. Igen og igen havde halvkvalede bønner om Jehovas nåde lydt bag den kraftige tape om hans mund.

Men de vidste begge, at Jehova ikke værdigede dem et blik, for de havde drukket blod. Blod, som deres fangevogter havde ladet dryppe i deres vandglas. Glas, han lod dem drikke af, før han fortalte, hvad de indeholdt. De havde drukket vand med det forbudte blod, og nu var de for evigt fordømt. Derfor brændte skammen sig dybere i dem end selv tørsten.

‘Hvad tror du, han gør os?’ havde hans lillebrors bange øjne spurgt. Men hvor skulle han kende svaret fra? Han følte bare instinktivt, at det hele snart ville være forbi.

Han lænede sig bagover og afsøgte endnu en gang rummet i det svage lys. Lod blikket pløje langs hanebjælkerne og gennem spindelvævsfor-

mationerne. Noterede sig alle fremspring og knaster. De frønnede pagajer og årer, der hang i kippen. Det rådne fiskenet, der for længst havde gjort sin sidste fangst.

Og så opdagede han flasken. I et glimt gled en solstråle ind over det hvidblå glas og blændede ham.

Den var så tæt på, og dog så svær at komme til. Den sad lige bag ham, kilet fast mellem de grove kalmerbrædder, som gulvet var tømret af.

Han stak fingrene ned i sprækken mellem brædderne og lirkede på halsen, mens luften frøs til is omkring ham. Når han fik den løs, ville han smadre den og file remmen om de bagbundne håndled over med skårene. Og når remmen gav efter, ville han med sine følelseløse hænder finde spændet på ryggen. Han ville åbne det, flå tapen af munden, krænge remmene omkring livet og lårene af sig, og i samme øjeblik lænken, der var fæstnet til læderremmen, ikke længere holdt ham fast, ville han kaste sig frem og befri sin lillebror. Trække ham ind til sig og holde ham tæt, til deres kroppe holdt op med at sitre.

Bagefter ville han af al kraft mejsle glasskåret hårdt ind i træværket omkring døren. Se, om han kunne udhule brædderne, dér hvor hængslerne sad. Og skulle det frygtelige ske, at bilen kom, før han blev færdig, så ville han vente på manden. Vente bag døren med den smadrede flaskehals i hånden. Det var det, han ville gøre, sagde han til sig selv.

Han lænede sig forover, foldede sine iskolde fingre på ryggen og bad om forladelse for sin onde tanke.

Så krattede han videre i sprækken for at få flasken fri. Krattede og krattede, til flaskehalsen tippede så meget, at han kunne få tag om den.

Han spidsede ører.

Var det en motor, han kunne høre? Ja, det var det. Det lød som en kraftig motor fra en stor bil. Men kom bilen nærmere, eller var den bare på vej forbi et sted deroppe?

Et øjeblik tog den dybe lyd til i styrke, og han begyndte at hive så febrilsk i flaskehalsen, at fingerleddene knagede. Men så dæmpedes lyden igen. Var det vindmøller, der susede og rumlede derude? Måske var det noget andet. Han vidste det ikke.

Han lod den varme ånde sive ud gennem næseborene og hænge i luften omkring sit ansigt som em. Lige nu var han ikke rigtig bange. Så længe han tænkte på Jehova og hans nådegaver, så føltes det bedre.

Han pressede læberne sammen og fortsatte. Og da flasken endelig slap sit tag, begyndte han at banke den så hårdt mod brædderne, at hans bror rejste hovedet i et ryk og så sig skræmt omkring.

Han slog flasken mod gulvbrædderne igen og igen. Det var svært at få et ordentligt sving i bevægelsen med hænderne på ryggen, alt for svært. Til sidst, da fingrene ikke længere magtede at holde fast, slap han flasken, drejede sig om og stirrede tomt ned på den, mens støvet i det trænge rum dalede fra hanebjælkerne.

Han kunne ikke smadre den. Han kunne simpelthen ikke. En sølle lille flaske. Var det fordi de havde drukket blodet? Havde Jehova så forladt dem?

Han så over på sin bror, der langsomt rullede sig ind i tæppet og faldt tilbage på lejet. Han var tavs. Prøvede ikke engang at mumle noget dér bag klæbebåndet.

DET TOG ET stykke tid at få samlet, hvad han havde brug for. Det sværeste var at få strakt sig så langt i lænken, at tjæren mellem tagbrædderne kunne nås med det yderste af fingerspidserne. Alt det andet var lige inden for rækkevidde: flasken, træsplinten fra gulvbrædderne, papiret, han sad på.

Og han skubbede sin ene sko af og stak sig så dybt i håndroden med splinten, at øjnene uvilkårligt trak vand. Et minut eller to lod han blodet dryppe ned på sin blanke sko. Så rev han et stort stykke papir af underlaget, dyppede splinten i blodet og vred derpå kroppen og hev i lænken, så han lige akkurat kunne se, hvad han skrev omme bag ryggen. Efter bedste evne og med små bogstaver berettede han om deres nød. Og til sidst underskrev han, rullede papiret sammen og stoppede det i flasken.

Han tog sig god tid til at presse tjærekumpen ned i flaskehalsen. Rykkede sig og så flere gange godt efter, om det var gjort ordentligt.

Da han endelig blev færdig, hørte han en dyb lyd fra en brummende

motor. Denne gang var der ikke noget at tage fejl af. Han så et smertefuldt sekund på sin bror og strakte sig derefter af al kraft mod lyset, der faldt ind gennem en bred revne i væggen – den eneste åbning, han kunne presse flasken igennem.

Så blev døren slået op, og en kompakt skygge trådte ind i en sky af hvide snefnug.

Stilhed.

Så kom plumpet.

Flasken var sat fri.